

návrhu na vyklizení podle § 575 třetí odstavec c. ř. s. Pro názor, že v této souvislosti jest rozeznávati mezi účinností a vykonatelností výpovědi, není v zákoně podkladu, zejména jej nelze opřítí o předpis § 1114 obč. zák., jenž přiznává — ovšem v jiné souvislosti — účinnost i výpovědi nevykonatelné. Neprávem se dovolání pro svůj názor odvolává také na vývody Neumannova komentáře k § 575 c. ř. s., neboť i tam jest slova vykonatelnost zřejmě použito ve smyslu slova účinnost, nikoli, jak vykládá dovolání, v protikladu k němu. Stejně bez souvislosti s věcí jsou rozhodnutí, která dovolání cituje. To platí zejména o zdejší rozhodnutí, uveřejněném pod čís. 9002 sb. n. s. Jeho v dovolání úryvkem uvedená věta se týká poměru, jenž, jak v rozhodnutí naznačeno, neodpovídá sběhu věci, tvrzenému o souzeném případě žalobkyní. Platí to neméně o rozh. vídeňského Nejvyššího soudu ze dne 2. března 1915, č. j. Rv II 92/15, jež doličuje, že nelze znovu vypovědětí nájemní smlouvu, která byla již jednou vypověděna a tedy v době druhé výpovědi tu již nebyla. Platí to konečně i o rozhodnutí téhož soudu ze dne 6. července 1915, č. j. Rv II 408/15 (Gl. Ung. sb. čís. 7524 n. ř.), řešícím otázku, zda zaniká nájemní poměr neformální mimosoudní výpovědí, proti níž nebyly podány námitky. O vše to tu nejde. Jde tu jen o právní otázku, jaký má význam zmeškání lhůty, v § 575 třetí odstavec c. ř. s. stanovené k podání vyklizovacího návrhu, pro nájemní smlouvu soudní výpovědí přerušenou, a tuto bylo vyřešiti ve shodě s rozhodnutím čís. 7829, na něž bylo shora poukázáno.

Čís. 9725.

Domáhá-li se ohrožená strana k zajištění nároku na volné nakládání svým podílem na vkladu na společné vkladní knížce prozatímního opatření uložením vkladní knížky na soudě, není povolení prozatímního opatření na závadu, že i odpůrce ohrožené strany má nárok na podíl na vkladu.

(Rozh. ze dne 13. března 1930, R II 60/30.)

Návrh, by k zajištění nároku navrhovatelova na nakládání se společnou vkladní knížkou bylo povoleno prozatímní opatření nařízením odpůrkyni, by uložila vkladní knížku na soudě, soud první instance zamítl, rekursní soud povolil prozatímní opatření. Důvody: Nejde o zajištění peněžité pohledávky stěžovatele, nýbrž o zajištění jeho nároku na nakládání se společnou vkladní spořitelní knížkou a jest proto návrh na povolení prozatímního opatření uložením vkladní knížky na soudě posuzovati podle ustanovení §§ 381 a 382 čís. 1 ex. ř., nikoliv podle ustanovení § 379 ex. ř., jak mylně činí první soud. První soud zjišťuje podle trestního spisu, že stěžovatelova odpůrkyně doznala, že společnou vkladní knížku, znějící na oba manžele a vázanou heslem uschovala a že stěžovateli odpírá s ní nakládati, neshledává však toto počínání odpůrkyně za takové, by jím bylo zmařeno nebo ztíženo do-

bytí pohledávky stěžovatelovy, a proto návrh zamítl. Uváží-li se však, že jest tu hrozící nebezpečí ve smyslu ustanovení § 381 ex. ř., je-li obava, že by jinak soudní vymáhání neb uskutečnění sporného nároku zvláště změnou stavu, jaký tu jest, bylo zmařeno nebo ztíženo a podle hořejšího skutkového zjištění počínáním žalované skutečně změna do-
savadního stavu hrozí, ba již byla přivoděna, jest návrh stěžovatelův, any jinak předpoklady pro povolení žádaného prozatímního opatření ve smyslu ustanovení shora cit. zákonného ustanovení jsou splněny, opodstatněn.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně odůvodnil, proč má nebezpečí podle § 381 čís. 1 ex. ř. za osvědčené. Pokus dovolacího rekursu, k vyvrácení jeho důvodů dáti výrazu »uschovala« výklad, že žalovaná jen odepřela dáti žalobci knížku k dispozici, selhává, protože jest v rozporu i s doznáním žalované v protokolu ze dne 21. července 1929 i s obsahem žaloby, jichž se dovolací rekurs dovolává, Vývody, že žalobcův nárok, by žalovaná vydala vkladní knížku třetí osobě, není odůvodněn, netřeba se obí-
rati, protože zatímní opatření se jeho netýká, nýbrž bylo povoleno jen k zajištění žalobcova nároku na volné nakládání vkladní knížkou. Za-
lobce se podle konečného návrhu žalobního ovšem domáhá jen volného nakládání svou polovinou vkladu na spornou vkladní knížku uloženého. Než ze žalobního přednesu jasně plyne, že se právě k tomuto účelu, by svým podílem na vkladu mohl volně nakládati, domáhá volného naklá-
dání vkladní knížkou jako nepostrádatelným prostředkem pro nakládání vkladem. Pro povolení zatímního opatření není závadou, že i žalovaná má nárok na — druhou — polovici vkladu. Této její polovice se za-
tímní opatření netýká. Je žalované zůstaveno, by, než vkladní knížku složí u soudu, se svou částkou na ní uloženou podle své vůle, než bez újmy práv žalobcových naložila. Mimo to se žalované připomíná mož-
nost v napadeném usnesení vyslovená, že může složením 27.000 Kč za-
tímní opatření zbaviti účinnosti. K tomu, co žalovaná doličuje o neodů-
vodněnosti žalobního nároku v žalobní odpovědi, nelze míti zřetele, protože podmínky zatímního opatření jest posuzovati podle stavu věci, jak se jeví v době rozhodování prvé stolice o návrhu.

Čís. 9726.

Majitel pobočného závodu může z obchodů jím provedených žalovati a býti žalován pod firmou pobočného závodu. Tak je tomu i ohledně generálního ředitelství cizozemské pojišťovací společnosti, jež jest oprávněna vyvíjeti samostatnou činnost kupeckou, najmě samostatně uzavíratí pojišťovací obchody.

(Rozh. ze dne 13. března 1930, R II 67/30.)